

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **A. Z.**, zast. Mgr. Petrou Severovou, advokátkou, se sídlem 5. května 163, Sokolov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2018, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 6. 2019, č. j. 16 Ad 41/2018 - 98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce Mgr. Petře Severové **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v částce 3.146 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 4. 2018, č. j. X, zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 12. 2017, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o invalidní důchod z důvodu nesplnění podmínek stanovených v § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí o námitkách konstatovala, že podle posudku lékaře České správy sociálního

zabezpečení - pracoviště Plzeň ze dne 20. 3. 2018 částečná invalidita žalobkyně vznikla dne 5. 3. 2009, přičemž ode dne 1. 1. 2010 se jedná o invaliditu prvního stupně, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla o 45 %. Dále žalovaná zdůraznila, že invalidita je jen jednou ze dvou podmínek nároku na invalidní důchod, přičemž žalobkyně podle údajů uvedených v osobním listě důchodového pojištění nesplnila potřebnou dobu pojištění vyžadovanou v ustanovení § 40 zákona o důchodovém pojištění. V rozhodném období deseti let před vznikem invalidity totiž žalobkyně namísto pěti let získala pouze jeden rok pojištění a v rozhodném období dvaceti let před vznikem invalidity získala namísto deseti let pouze čtyři roky a 94 dnů pojištění, když současně nezískala potřebnou dobu pojištění ani v kterémkoli období 10 let dokončeném po vzniku invalidity.

[2]Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 13. 6. 2019, č. j. 16 Ad 41/2018 - 98, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobkyně vycházel především z posudku ze dne 25. 10. 2018 a jeho doplnění ze dne 19. 2. 2019 a 31. 5. 2019, které vypracovala Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Plzni (dále jen „posudková komise“) na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, pro jehož posouzení měla k dispozici odborné lékařské nálezy z doby před i po vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud považoval za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž posudková komise dospěla na základě zjištěných skutečností, neboť posudek řádně stanovuje hlavní příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, popisuje míru funkčního postižení vyplývající ze zjištěných zdravotních obtíží, náležitě odůvodňuje posudkový závěr a stanovuje omezení, které žalobkyni zcela nevylučuje z možnosti výkonu vhodného zaměstnání. Posudek posudkové komise proto považoval krajský soud za úplný a celistvý. Zároveň krajský soud poukázal na shodu tohoto posudku se závěry posudkového lékaře žalované ohledně data vzniku invalidity ke dni 5. 3. 2009 a uzavřel, že zdravotní stav žalobkyně byl posouzen zcela správně, objektivně a opakovaně jako částečně invalidní od 5. 3. 2009 do 31. 12. 2009 a jako invalidní v prvním stupni od 1. 1. 2010. Nicméně žalobkyně ke dni 5. 3. 2009 ani k pozdějšímu datu nesplnila druhou zákonnou podmínku pro přiznání invalidního důchodu spočívající v získání potřebné doby pojištění v rozhodném období. Žalovaná jí přitom započítala veškerou dobu pojištění získanou od 1. 9. 1977, jak je zřejmé z vyhotovených osobních listů důchodového pojištění, které jsou nedílnou součástí rozhodnutí žalované. Žalobkyně má správně zohledněnu i dobu péče o dceru L. do čtyř let jejího věku, a to od 1. 5. 1989 do 21. 12. 1989, když jako výhodnější doba pojištění byla posouzena doba zaměstnání od 25. 5. 1981 do 30. 4. 1989.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3]Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V jejím doplnění uvedla, že tak činí z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka konkrétně namítla, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nijak nevypořádal s námitkou ohledně její dlouhodobé nemoci trvající již od 7. 5. 1981. Krajský soud totiž přihlédl pouze k posudku posudkové komise ze dne 25. 10. 2018, ačkoli předložila lékařské zprávy dokládající její neutěšený zdravotní stav již před stanoveným datem invalidity. Posudková komise se současně v odůvodnění doplnění posudku ze dne

pokračování

31. 5. 2019 nijak nevypořádala s jejími námitkami, že již od srážky automobilem v dětství trpí poúrazovou epilepsií, která se projevuje náhodnými a nekontrolovatelnými ztrátami vědomí vyžadujícími neustálý dohled třetí osoby, přičemž toto onemocnění jí bylo diagnostikováno již před rokem 1981. Stěžovatelka taktéž od dětství trpí zhoršeným sluchem a zrakem, bolestmi páteře a hlavy a psychickými problémy. Tyto skutečnosti však posuzující lékaři přehlíželi, přičemž v dosud vypracovaných posudcích pouze konstatovali, že v období od 7. 5. 1981 do 31. 12. 1995 byl u stěžovatelky zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který jí však umožňoval zapojení do pracovního procesu. V období od 1. 1. 1996 do 4. 3. 2009 pak stěžovatelčina snížená pracovní schopnost podle vypracovaných posudků nedosahovala ani 33 %. Předmětné posudky však podle stěžovatelky nijak nevysvětlují, jak se její zdravotní stav změnil právě ke dni 5. 3. 2009, od kterého její snížená pracovní schopnost dosahovala stupně částečné invalidity. Stěžovatelka proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4]Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu a dodala, že posudková komise zcela objektivně zjistila a posoudila zdravotní stav stěžovatelky, přičemž zhodnotila všechny doložené lékařské zprávy. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaná navrhla, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5]Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[6]Stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nicméně její stížnostní námitky lze podřadit jen pod písmeno d), ve kterém se uvádí, že *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*. Stěžovatelka totiž namítla nedostatečnost a nesprávnost posouzení svého zdravotního stavu posudkovou komisí ohledně stanovení data vzniku invalidity, přičemž podle judikatury Nejvyššího správního soudu představované kupříkladu rozsudkem ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaným pod č. 511/2005 Sb. NSS, „*neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na dávku důchodového pojištění, jíž se stěžovatelka domáhá. Jde tedy o jinou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“.

[7]Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou, k níž

nemá soud potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, publikovaný pod č. 526/2005 Sb. NSS). V posudku takové odborné lékařské komise se přitom hodnotí nejenom celkový zdravotní stav a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, nýbrž se v něm zaujímají i posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku. Tento posudek je tedy v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek, který se zpracovává v řízení o žalobě proti rozhodnutí o invalidním důchodu, lze však považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobcem a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 - 61, publikovaný pod č. 511/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004 - 58).

[8]K zásadním posudkovým závěrům nepochybně náleží i stanovení dne vzniku invalidity, a to s ohledem na jeho význam pro posouzení podmínek vzniku nároku na invalidní důchod. Také datum vzniku invalidity by tak mělo být dostatečně a přesvědčivě odůvodněno. Konstantní judikatura se shoduje v tom, že datum vzniku invalidity je objektivně existující skutečností, kterou obvykle není možné zjistit jen na základě nahodilých skutečností, jimiž v konkrétních případech mohou být například hospitalizace, datum lékařského vyšetření či datum podání žádosti o invalidní důchod. Tyto události mohou být určující jen za situace, kdy lze z nich spolehlivě zjistit skutečný den vzniku invalidity. Pokud není možné toto datum stanovit alespoň s vysokou mírou pravděpodobnosti, např. vznikala-li invalidita postupně, je třeba tuto skutečnost blíže zdůvodnit a uvést den, kdy již byla její existence nepochybná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2011, č. j. 4 Ads 118/2010 - 174, ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004 - 47, č. 404/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012 - 15, či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Ads 82/2018 - 30).

[9]Posudek posudkové komise ze dne 25. 10. 2018 stejně jako jeho doplnění ze dne 19. 2. 2019 a 31. 5. 2019, takto požadované kvality ve vztahu k datu vzniku invalidity stěžovatelky i přes jejich stručnost dosahují.

[10]V nich posudková komise shodně uvedla, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je „*parciální epilepsie se sporadickou generalizací v.s. traumatické etiologie, relativně kompenzovaná při léčbě*“. Dále konstatovala, že „*u posuzované se jedná o formu částečně kompenzovanou, zpravidla déle než jeden měsíc bez záchvatů, několik záchvatů během roku, ale ne více jak 12 záchvatů do rok, přítomnost lehkého organického postižení mozku různé etiologie, bez neurologického deficitu a bez jiné duševní*

pokračování

poruchy, některé denní aktivity omezeny“. Toto zdravotní postižení podřadila pod kapitolu VI, položku 4, písm. b) Přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity - dále jen „vyhláška č. 359/2009 Sb.“), a stanovila míru poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky na 40 %, tedy na horní hranici zde uvedeného rozpětí, a to s ohledem na další onemocnění, kterým byla „*percepční porucha sluchu symetrická, ztráty dle Fowlera vpravo 64,7 %, vlevo 59,7 %, celková ztráta 60,95 %, opatřená sluchadlem*“. Oproti posudku lékaře žalované jen nezvýšila míru poklesu pracovní schopnosti nad hranici uvedenou v kapitole VI, položce 4, písm. b) Přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Posudková komise tak uzavřela, že celková ztráta míry poklesu pracovní schopnosti činí 40 % a stěžovatelka k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla invalidní v prvním stupni podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.

[11] Posudková komise v posudku ze dne 25. 10. 2018 a v jeho doplněních ze dne 19. 2. 2019 a 31. 5. 2019 stanovila datum vzniku invalidity na den 5. 3. 2009 s tím, že na tomto údaji trvá a že v předcházejícím období byla stěžovatelka opakovaně posuzována okresní správou sociálního zabezpečení i při jednáních posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, přičemž její zdravotní stav v této době neodpovídal žádnému stupni invalidity. Tento argument posudkové komise odpovídá obsahu spisového materiálu. Z něho je totiž patrné, že stěžovatelka žádala o přiznání invalidního důchodu opakovaně již od roku 1992, přičemž při zjišťovacích prohlídkách, které se konaly v srpnu 1992, březnu 1994, dubnu 1996, dubnu 1997, lednu 2003, červnu 2005, říjnu 2006 a září 2007, nebyla uznána invalidní. K témuž závěru dospěla i posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí při jednáních v lednu 1998, říjnu 2003, lednu 2006, lednu 2007 a lednu 2008. Na všechna tato předchozí posouzení zdravotního stavu stěžovatelky přitom posudková komise v posudku ze dne 25. 10. 2018 i jeho doplnění ze dne 19. 2. 2019 poukázala.

[12] Stěžovatelka byla uznána částečně invalidní teprve až v posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Sokolov ze dne 10. 4. 2009, v němž bylo rozhodné zdravotní postižení podřazeno pod kapitolu VI - nervový systém, oddíl 1 - postižení mozku, položku 1, písm. b) - poruchy osobnosti, poruchy chování a poruchy intelektu vyvolané onemocněním, poškozením nebo dysfunkcí mozku, poškození mozku se středně těžkým snížením duševní a celkové výkonnosti organismu Přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, v němž byla posouzena míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 35 % a v němž bylo stanoveno datum vzniku invalidity stěžovatelky na den 5. 3. 2009. Také v posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 2. 2010, který byl vypracován na základě další žádosti o invalidní důchod, se uvádí, že stěžovatelka nebyla do dne 4. 3. 2009 invalidní a teprve od následujícího dne mohla být považována za částečně invalidní a od 1. 1. 2010 za invalidní v prvním stupni. V dalším řízení o přiznání invalidního důchodu lékař okresní správy sociálního zabezpečení v posudku ze dne 11. 7. 2013 označil za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu postižení uvedené v kapitole VI, položce 4, písm. b) Přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., podle něhož stanovil míru poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky o 35 % s tím, že invalidita nastala ke dni 5. 3. 2009. Stejně rozhodné zdravotní postižení a den vzniku invalidity bylo uvedeno i v posudcích lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Sokolov ze dne 23. 1. 2014 a lékaře žalované ze dne

25. 8. 2016. Posledně zmíněný posudek o invaliditě byl přitom vypracován v námitkovém řízení vedeném o další žádosti o invalidní důchod, v němž se posudkový orgán zabýval rovněž stěžovatelkou tvrzeným vznikem invalidity již ke dni 7. 5. 1981, k čemuž byl zavázán zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 Ads 224/2015 - 32. Jako datum vzniku invalidity však lékař žalované potvrdil den 5. 3. 2009. K stejnému závěru dospěl v následujícím řízení o přiznání invalidního důchodu též lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Sokolov v posudku ze dne 2. 3. 2017. Lékař žalované dokonce v posudku ze dne 25. 10. 2017, který byl vypracován v námitkovém řízení, označil za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poruchu sluchu, v jejímž důsledku však došlo k poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky jen o 30 %, což neodpovídá žádnému stupni invalidity.

[13] Naprosto stejné posudkové zhodnocení učinil i lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Sokolov v posudku ze dne 1. 12. 2017, které však bylo korigováno posudkem lékaře žalované ze dne 20. 3. 2018. Tento posudek, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí žalované o námitkách v posuzované věci, znovu označuje za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky parciální epilepsii, tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole VI, položce 4, písm. b) Přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., jež do 31. 12. 2009 odpovídalo postižení uvedenému v kapitole VI, oddílu A, položce 1, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. Podle uvedeného posudku tak byla stěžovatelka částečně invalidní v době od 5. 3. 2009 do 31. 12. 2009 a od 1. 1. 2010 je invalidní v prvním stupni. Lékař žalované se přitom po prostudování zdravotní dokumentace ztotožnil se stanovením data vzniku invalidity podle předchozích posudků na den 5. 3. 2009, v němž bylo provedeno psychologické vyšetření, které „*objektivizovalo snížené kognitivní funkce a simplexní osobnostní strukturu, s anxiózně depresivní symptomatikou reaktivního charakteru*“. K tomuto dni tedy podle lékaře žalované došlo k objektivizaci závažnosti postižení a prokázání zákonem stanovené podmínky pro vznik invalidity, která i nadále trvá.

[14] Z uvedené rekapitulace dosavadních řízení o přiznání invalidního důchodu je zcela zřejmé, že se posudkové orgány okresní správy sociálního zabezpečení i žalované v minulosti opakovaně, častokrát a náležitě zabývaly otázkou data vzniku invalidity stěžovatelky a dospěly ke shodnému závěru, podle něhož nastala až ke dni 5. 3. 2009, vyjma případů, kdy stěžovatelku za invalidní vůbec nepovažovaly. Ani posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v několika posudcích, jež byly opatřeny v předchozích soudních řízeních, neshledala invaliditu stěžovatelky v období před 5. 3. 2009. Proto plně postačovalo, když posudková komise v posudku ze dne 25. 10. 2018 a jeho doplněních ze dne 19. 2. 2019 a 31. 5. 2019 na tyto svoje předchozí posudky i závěry dalších posudkových orgánů odkázala s tím, že trvá na datu vzniku invalidity stěžovatelky až v roce 2009. Navíc stěžovatelka v řízení o žalobě neuvedla žádné nové konkrétní skutečnosti, které by svědčily o dřívějším vzniku její invalidity. Takové poznatky nevyplývají ani z nových lékařských zpráv a předložené zdravotnické dokumentace, jimiž se posudková komise zabývala, což je zřejmé ze shrnutí obsahu jednotlivých lékařských nálezů, které bylo provedeno v posudku ze dne 25. 10. 2018 a jeho doplněních. Tvrzení stěžovatelky, že zdravotními potížemi trpí již od dětství a že je dlouhodobě nemocná od 7. 5. 1981, bylo uplatněno také v předchozích řízeních o přiznání invalidního důchodu a posudkové orgány se tak jím několikrát v minulosti zabývaly. Posudková komise proto v tomto řízení

pokračování

nemusela obsáhle vysvětlovat, proč stanovení dřívějšího data vzniku invalidity nepřicházelo v úvahu. Jedná se totiž o otázku, která byla již mnohokrát řešena, a to vždy se stejným výsledkem, že invalidita stěžovatelky nastala až dne 5. 3. 2009, přičemž s ohledem na značný časový odstup od tohoto data si lze již jen stěží představit revizi uvedeného posudkového závěru.

[15] Za této situace je možné poukaz posudkové komise na velké množství předchozích posudků o invaliditě, které stanovily počátek invalidity ke dni 5. 3. 2009, za současného stvrzení správnosti tohoto data považovat za dostatečný a přesvědčivý způsob posouzení základní otázky, od níž se odvíjelo hodnocení splnění druhé zákonné podmínky pro přiznání nároku na invalidní důchod stěžovatelce. Krajský soud tedy nepochybil, když v posuzované věci také v tomto směru vycházel z posudku posudkové komise a jeho doplnění a na základě v nich stanoveného data vzniku invalidity ke dni 5. 3. 2009 přisvědčil závěru žalované, že stěžovatelka nezískala potřebnou dobu pojištění zakotvenou v § 40 zákona o důchodovém pojištění, a nemohl jí tak být přiznán invalidní důchod, stejně jako tomu bylo v předchozích řízeních. Proto řízení před krajským soudem netrpí vadou, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, v důsledku čehož důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech důchodového pojištění nepřísluší.

[17] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2019, č. j. 4 Ads 287/2019 - 29, byla stěžovatelce ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Petra Severová. Zástupkyni, která byla stěžovatelce ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátkou za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to za dva úkony právní služby poskytnuté stěžovatelce v řízení o kasační stížnosti po 1.000 Kč (první porada s klientkou včetně přípravy a převzetí věci a doplnění kasační stížnosti), tedy celkem 2.000 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za každý z uvedených dvou úkonů 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. Zástupkyně stěžovatelky je plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 2.600 Kč, tj. 546 Kč. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky tedy náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 3.146 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu